

Mk 1,15 Iz 9,1-6 J 1,1-5.10-14 L 2,1-20 Narození Ježíšovo

„Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží“ (Mk 1,15).

Krásnou svatou noc, vážení půlnoční poutníci, sestry a bratři. Předvánoční adventní čas příprav se završil dnešním Štědrým dnem, Štědrým večerem a nyní odtikávají poslední minuty adventu roku 2017. Půlnocí vstoupíme do doby vánoční. Křesťané stanovili jako den Ježíšova narození zimní slunovrat, 25. prosinec. Vyznali tak, že Ježíš Kristus je pro nás věřící Sluncem, Světlem od Boha, Světlem světa. - Jak rychle adventní období uběhlo! Zvláště to letošní krátké! A vůbec – také máte pocit, že čas – čas našeho života strašně rychle utíká? A čím jsme starší, tím ubíhá rychleji... Ano, relativita času... Všichni ji známe. Šťastné chvíle uběhnou rychle, těžké a bolestné hodiny se tak vlečou....

ČAS. Pro tento český pojem má řečtina (originální, původní jazyk Nového Zákona) dva výrazy – chronos a kairos. CHRONOS je čas, který neustále plyne, od minulosti k budoucnosti. Známe slovo chronologický – časově po sobě jdoucí, podle časové posloupnosti či pořadí. Chronos plyne na naší Zemi (relativně) stále stejně, odpočítáván otáčením zeměkoule podle její osy a kolem Slunce. I čas života každého z nás bez výjimek běží stejně. Nedá se uplatit. Každý z nás prožíval nebo prožívá dětství, mládí, střední věk, každý z nás (dá-li Bůh) zestárneme a ponese neuhý stáří. To je čas chronos, čas lidských dějin. - Čas KAIROS je nečekaný, jedinečný, rozhodující okamžik. Snad každý z nás někdy prožil i tento čas kairos. Chvíli, kdy se čas chronos jakoby zastavil, kdy jsme zapomněli na hodinky, mobil i povinnosti. Jedinečný okamžik zázraku... Po nějaké době, kdy jsme opět naskočili do času chronos, jsme si říkali: To přišlo v pravý čas! To bylo neplánované, jedinečné a úžasné! Ano? Prožili jste to také? Tak to je čas kairos.

Vánoční zvěst o narození Ježíše je radostná zpráva o tom, že se Boží čas kairos protnul s naším pozemským časem chronos. Právě v ten správný, pravý čas přišel Bůh na naši zem v člověku Ježíši z Nazaretu. Stalo se to v konkrétním běhu času chronos, v určitém místě – v malé, nesvobodné zemi Izrael, u bezvýznamné vesnice Betlém, za určitých historických podmínek – během vlády římského císaře Oktaviána Augusta a krutého tetrarchy Herodesa, během náročné, lidsky nesmyslné cesty snoubenců Josefa a těhotné Marie – kvůli zapsání se při sčítání lidí; vlastně kvůli daním pro Řím, aby se naplnila císařská pokladna. Podivná doba a podivné místo... (Dodnes to mnohým lidem vadí...) A právě tento divný čas a pochybné místo zvolil Bůh pro svůj jedinečný, neopakovatelný vstup do našeho světa. Průsečík Božího kairos a našeho pozemského chronos oslavujeme o Vánocích. Vtělení Boha v člověka, narození Božího Syna v bezbranném dítěti, položeném v chlévě do studeného kamenného žlabu.

Přeji vám, sestry a bratři, prožít někdy, na okamžik (třeba o letošních Vánocích) úžasný, jedinečný čas kairos. Přeji nám, aby se Boží čas prolomil do chronos našich životů; aby pronikl do našich srdcí a prozářil naše dny – sváteční i všední. Amen.

/Jindřiška Buttová, půlnoční 24. 12. 2017 Krč/